

върху най-жизнени въпроси. Но въ състоянието на тоя въпросъ може би най-добръ се е отразилъ духътъ, духовната атмосфера на Училището: — и неговото юношески-недалекогледо отнасяне къмъ велики културни въпроси, и неговото тѣсно, за да не кажемъ педантично, школко гледище, и найсетнѣ, неговото игнориране психологията на студента и въобще на университетското слѣдване... Извѣстенъ фактъ е, че нашитѣ срѣдни училища сж се оказали до сега неспособни да дадѣтъ на абитуриента достатѣчни знания, за да може той, макаръ и съ помощта на словарь, да си служи съ единъ чуждъ езикъ за научни, литературни или практически цѣли.¹ (Говоримъ изобщо, безъ да искаме да твърдимъ, че въ всички срѣдни училища е така и безъ да игнорираме ония 2 или 3 училища, въ които новитѣ езици се изучаватъ доста добръ.) — Въ съзнание на тоя недостатѣкъ на нашитѣ срѣдни училища, Висшето училище отъ самото начало е прѣдвиждало съвсѣмъ елементарно прѣподаване на новитѣ езици (до сега само френски и нѣмски). Но и тукъ резултатитѣ въ нищо не се различаватъ отъ тия въ срѣдното училище: и студентитѣ, въ своето мнозинство, не научватъ нито единъ отъ двата езика въ такава степенъ, щото да могатъ да си

¹ Вече тоя фактъ би билъ достатѣченъ да компромитира нашитѣ гимназии въ очитѣ на единъ без ристрастенъ наблюдателъ, чужденецъ, особено ако той би знаалъ, че френски и нѣмски въ нашитѣ училища се изучатъ цѣли шестъ, а въ дѣвическитѣ гимназии дори цѣли седемъ години! Но министерството на просвѣщенieto не се е смуцавало нито отъ тоя, нито отъ други, още по-печални резултати и не е направило нищо отъ естество да повдигне тѣхното образователно ниво.